

Mgr. Václav Švepeš: Argentinská imigrační politika 1852–1914.

Univerzita Karlova, Filozofická fakulta, Ústav světových dějin 2018, 255 stran rkp.

Uchazeč se ve své disertační práci, kterou vybudoval jak na systematickém studiu vydaných pramenů španělskojazyčné provenience (vládní materiály, sčítání obyvatelstva, statistiky, případně dobové imigrační spisy) a na studiu vybraných nevydaných pramenů (Archivo de la Biblioteca Nacional, Buenos Aires; Archivo General de la Nación, Buenos Aires), tak na analýze poměrně velkého množství odborné literatury ve španělském, anglickém a italském jazyce, zaměřil na analýzu v českém a domnívám se že i ve středoevropském prostředí téměř neznámého fenoménu argentinské imigrační politiky v letech 1852–1914.

Předložená disertační práce byla pojata sice konzervativním, ale logickým chronologickým způsobem (oba mezníky považuji za vhodně zvolené), kdy autor věnoval úvodní kapitolu vcelku logicky představení situace v Argentině před rokem 1852, kdy došlo k pádu dosavadního diktátora Juana Manuela de Rosase, aby se poté věnoval nejen významným imigračním skupinám před rokem 1865, prvnímu sčítání obyvatelstva v roce 1869 (výsledky vyšly až o tři roky později), dějinám Argentiny v 80. a 90. letech 19. století, kdy po ekonomickém růstu přišla hospodářská krize, ale především i nejvýznamnějším skupinám obyvatel, které do Argentiny imigrovaly – největší prostor je oprávněně věnován italské a španělské imigraci, menší pak ostatním zemím (Francie, Německo, Švýcarsko atd.). Jako velký přínos hodnotím to, co si autor vytyčil jako cíl, tedy ne pouhý popis samotné migrace do Argentiny ve vymezeném období, nýbrž komplexnější analýzu spojení migrace a politického a hospodářského vývoje této jihoamerické země. Autor si v úvodu položil otázky, na něž jeho práce podle mého názoru přináší uspokojivé a vyargumentované odpovědi.

Při hodnocení předložené disertační práce je potřeba mít na paměti, že téma argentinské imigrační politiky ve vymezeném období nebylo v této podobě a rozsahu v české historiografii ještě zpracováno. Česká odborná obec ponechává tento fenomén vcelku logicky téměř na okraji svého zájmu – na druhé straně stojí zcela určitě za zmínku některé dílčí studie Josefa Opatrného, Ivana Dubovického nebo samotného autora. Václav Švepeš se tak pustil do nelehkého tématu, jehož se zhostil se ctí, k čemuž mu bezpochyby pomohly i jeho jazykové dispozice. Svou disertační práci tak sice založil na analýze vybraných nevydaných pramenů (jasně odůvodnil, proč jich nestihl prostudovat více), ale prostudoval i potřebné množství vydaných pramenů (včetně dobových publikací a statistik) a nevynechal ani dobový tisk. Seznam odborné literatury si rovněž zaslouží uznání, autor neopomněl žádný zásadní titul. Pokud jde o výtky či výhrady k disertační práci, k její struktuře a závěrům nelze mít žádné. Jazykový projev považuji rovněž za slušný.

Co však považuji za slabší, je formální stránka práce, která má rovněž svou funkci, a některé zlozvyky, jichž se autor dopustil. Hned na úvodní stránce je název oboru historie / všeobecné dějiny, což je samozřejmě nesmysl, má být historie / obecné dějiny. Autor při použití přímé citace občas neuvede ihned odkaz na zdroj, ten následuje o několik řádků níže. Osobně mám problém s označením primární pramen nebo s využíváním dějin států (Chalupa) v disertační práci, ale je to věc názoru, autor při obhajobě jistě vysvětlí svůj pohled na věc. U poznámek pod čarou autor nepochopitelně za tečkou píše někdy malé s (např. poznámky 14, 15 a další, případně neuvádí čárky za tamtéž atd.), nechápe rozdíl mezi pomlčkou a spojovníkem, případně občas píše indexy u poznámek v kurzivě. Jako zajímavosti k obhajobě bych rád, kdyby autor osvětlil, proč si na straně 26 vybral příklad Holešovic, a ne jiné pražské čtvrti, a vysvětlil rozdíl mezi šilencem a bláznem (viz strana 29). Na straně 59 pak autor uvádí, že Thomas Duncombe Love Jones-Parry byl hrabě, což není přesné, jednalo se o baroneta. Zmíněné výtky nesnižují kvalitu samotné disertační práce, slouží k zamyšlení a k upozornění, že i formální stránka má svou nezastupitelnou roli. Pokud by práce měla vyjít tiskem, doporučuji ji upravit.

Na závěr však mohu bez větších pochyb konstatovat, že Václav Švepeš předložil i přes mé výtky kvalitní disertační práci. Nemám vůči ní žádných zásadních výtek, a proto ji **doporučuji** k obhajobě a předběžně ji klasifikuji jako prospěla.

V Plzni, 7. ledna 2019

doc. PhDr. Lukáš Novotný, Ph.D.

proděkan pro vědu a výzkum

vedoucí Katedry historických věd

Fakulta filozofická, Západočeská univerzita v Plzni